

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto . . . . . K 10.—
 pol leta . . . . . „ 5.—
 četrt leta . . . . . „ 2.50

Inserati:

== Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 == Pri večkratni inserciji po dogovoru. ==

OSK.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5,
 I. nadstr., upravnništvo pa ravnolam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

== Politično-satirični tednik. ==

Dr. Šusteršič, slovenskega naroda grobokob: Še par kompliciranih taktičnih potez, pa bo vse dobro per saecula saeculorum!
 Amen.

Volovska reforma in Jugoslovani.

(Iz govora, namenjenega nezreli mladini na III. kat. shodu. Sestavil dr. Žlindra.)

I.

Veledenjeni kozli, junice, teleta, koštrunčki in backi! Prišel je trenutek, ko lahko nekoliko svobodneje nego doslej klobasam o Gautsch-Beckovi volovski reformi, ki bo vsekako bistveno učinkovala na političen razvoj južnih Slovanov, od katerih bo na vsak način pojužinala vsaj Korošce, če ne tudi nekaj drugih Slovencev in Hrvatov.

Seve, zase moram pridržati velik del zgodovine te epohalne preosnove, kakor je že sploh moja stara navada, da pridržim najrajši vse zase. Molčati moram, dokler reforma ne postane od cesarja potrjen in razglašen zakon.

Že iz tega stavka vidite, kakšen v trdo kuhan sem jaz, dr. Žlindra. Slovenec bi rekel: ... dokler cesar ne potrdi reforme. Toda to se glasi premalo komplicirano in jaz ljubim kompliciranost nad vse, zlasti pri taktičnih potezah.

Zamolčati moram vse važne okolnosti kravje kupčije pri volovski reformi, sicer bi mi zlobni liberalci še bolj očitali, da sem zloben izdajalec ali pa neumen mešetar. Potem pa, upam, dobim na razpolaganje potrebni čas ... Ali ni to zopet lepo komplicirano, ako tudi ni pravilno? Ali nisem dal od sebe kar pet suženjsko po nemškem prevedenih besedi? Lahko bi bil rekel: Potem pa, upam, utegnem, da pokažem z objektivnostjo zgodovinarja vsa tista dejstva, ki so mi znana v tej zadevi.

Jaz, dr. Žlindra in pa objektivnost zgodovinarja! Veledenjeni backi, koštrunčki, teleta, junice in kozli, ali razumete mojo fino ironijo?

Osobito bode čez dvajset let tudi prilika, pokazati zlobnemu svetu tisto famozno „izdajstvo“ štajerskih in koroških Slovencev in pa moj še bolj famozni politični plašč, ki zakrivam z njim jaz, smrtni sovražnik ljudskih pravic in demokratičnega napredka svojo nad vse famozno in sramotno politično nagoto spredaj in zadaj.

Gotovo je, da je „Slovanska zveza“ to je „Slepi klub“ bil važen činitelj pri postanku volilne pravice. Prosim, občudujte naravnost klasično slovenščino tega stavka!

Vprašanje, kakšno stališče „Slepi klub“ končno zavzame napram celotni reformi, nočem odgovoriti. Prvič sem prelen zato, drugič pa tega ne vem niti sam. Tudi se mi ne ljubi. Moji mukotrpni kurji možgančki so že skrajno prenapeti. To stoji. To razvidite iz vsega mojega mučnega klobasanja.

Da bi se prislinil socialnim demokratom, moram tu na vsa usta izjaviti

debelo novico: naš „Slepi klub“ se ne da potisniti iz tiste črte demokratičnega napredka, na kateri stoji po svojih načelih in vseh dosedanjih sklepkih.

Člani „Slepega kluba“ stoje torej na črti, to se pravi guncajo se na vrvi; vrvohodci smo, zato smo tako vrtoglavili!

Poslanec dr. Tavčar, vodja liberalne stranke, je takoj leta 1905 izjavil odločno protivništvo zoper splošno in enako volovsko pravico. Tudi moja politična malenkost ve dobro, kako škodljiva je volovska preosnova pojužinanim Slovanom. Toda meni bo koristna, meni!

Dr. Tavčar je odkritosrčno izjavil, da je contra. Jaz ga že zaradi tega ne morem trpeti.

Očitajo v najostrejših in malo olikanih izrazih „Slepemu klubu“ in osobito moji neznatnosti, da nismo dosegli več. To moram že danes označiti z najmilejšimi in najbolj olikanimi izrazi kot **idijotsko abotnost** ali pa kot **premišljeno hudobijo!**

Od nikogar se ne sme zahtevati več, nego s svojimi močmi zmore. Kdo more zahtevati od mene pravičen slog, ko pišem in govorim tako nerodno, kakor predpotopen šomašter.

„Slepi klub“, imenovan „Slovanska zveza“ šteje 25 članov, to je eno sedemnajstinko cele zbornice. Zbornica je namreč še cela, še ni počena in šteje 425 članov. Po tem je soditi politično slabost „Slepega kluba“ in to, česar ni dosegla.

Koroški in štajerski Slovenci imajo seveda pravico do večjega zastopstva. To čivkajo že vladni vrabci po strehah. To pa, žal, ne odločuje v politiki. Politika ni kakšna pravda dr. Schweitzerja, politika tudi ni boj za narodovo korist, ampak boj za politično gospodstvo. Kakor v vsakem boju, odločuje tudi v politiki v prvi vrsti brutalna moč in peklenska spretnost v vodstvu, ne pa pravica! Kje pa bi bil potem jaz? Ceste bi moral pometati ali pa kidati gnoj!

Parlament ne pozna nobene pravice. Parlament je zavetje krivice. Zato se čutim v parlamentu tako domačega in varnega!

Skrajno težaven in neugoden je pa poleg tega specifični položaj Jugoslovanov radi boja na dve fronti — proti Nemcem in Italijanom.

Menda je to ena izmed mojih največjih zaslug, da sem prvi našel in prvi izpregovoril to prej nikomur znano resnico. Nemci in Italijani, veledenjeni prežvekovalci, ti so naši največji sovražniki. Prej so mislili Slovenci, da so naši smrtni sovražniki Indijanci in Hotentoti; zdaj pa veste, koga se morate bati.

Skrajni čas je, da malce pohvalim tudi „Slepi klub“, posebno pa svojo politično malenkost. Sovražniki našega naroda kriče, da sem v prvi vrsti jaz pridobil

Jugoslovanom velikih uspehov. Kako neusmiljeno se motijo te reve! Tudi liberalci napadajo „Slepi klub“, posebno pa mene, ki sem posebno slep.

Med slepci je enooki kralj, pravijo. Med takimi slepci pa, kakršni so v dični „Slovanski zvezi“, ni treba niti enookega junaka. Popolnoma slep sme biti tudi kralj!

Izdali smo in prodali Štajerce, Korošce in Primorce. Zakaj pa bi jih ne? Kupčija je bila sicer umazana, toda v tako slabih časih je dobra tudi še tako umazana kupčija.

Danes šteje zbornica 425 poslancev; Slovenci tvorimo 3·5% cele, še ne razpocene zbornice. Po volovski reformi pa bo imela silno napeta zbornica okroglih 500 članov. Slovenci bodo tvorili za 1·3% zbornice več nego doslej, Jugoslovani pa za 1·1% več nego doslej.

Heisst eppes nix ä Rebach?

Odkrito pa povem — kajti jaz hočem v nasprotju z našimi liberalci biti objektivni — da ne precenjujem tega narastka glasov.

Saperlot! Zdaj sem zinil fulminantno neumnost! Ravno kar sem priznal odkritosrčnost dr. Tavčarjevih besed, pa bleknem kaj takega! Veledenjeni backi in koštrunčki, črtati bo treba prejšnji odstavek.

Tudi pri starem volilnem redu je narastek slovenskih glasov mogoč in celo v doglednem času zelo verjeten.)*

Bolj nazadovati sploh ne moremo, temveč le napredovati, drugega nam ne ostane, akotudi bi se branili napredku z vsemi štirimi. Napredovati moramo torej, hotoma ali nehotoma.

Vendar ta napredek še ni gotov!

Ne razumete, kaj sem rekel? Saj tega tudi ni treba! Ali ste prišli zato na shod, da bi si razbistrili pojme? Ako jaz sam ne razumem, kar klobasam, tudi vam ni treba razumeti ničesar.

Reforma nam ponuja gotov, signaturen, takojšen in stalen napredek.

Zopet ne razumete? Stalnega napredka da ni? Če napredek stoji, eo ipso ni napredek? No, rad prekličem te besede, ker so res preneumne, preklicujem jih, dasi so stale črne na belem v „Slovenca“ kakor so stali tudi vsi drugi moji zlati izreki v uvodnih člankih „Slovenca“.

Po mojih mislih tiči glavna udobnost — korist sem hotel reči — in poglavitni napredek v socialni enakosti. Sopran preprostega revnega backa ali koštrunčka bo prav toliko vreden, kakor bas uglednega bika, tenor neomadeževanega teleta prav toliko kakor bariton zavednega junca, nežno meketanje dehtečega kozla prav toliko kakor vnebovpijoče mukanje najtežjega vola.

V tej socialni enakosti telečjih, kozlovskih in podobnih glasov leži glavni

*) Po tem briljantnem stavku so hipoma zboleli trije stavci in krepak korektor. Odpeljali so jih z rešilnim vozom v bolnišnico.

napredek, glavna udobnost — hotel sem reči hudobnost — volovske reforme na trebuhu pred ministrskim predsednikom baronom Beckom,

Koliko pa poveča volovska reforma politično moč nam sovražnih narodov, o tem naj molči govornikova previdnost!

C.

Gospod Otrobar govori.

Dr. Šusteršič sedaj počiva od silno naporega delovanja nekje v nemškem letovišču. Privoščiti mu moramo počitek, ker je mož ves izdelan. Zaradi koroške nezaupnice se mu je prelil žolč; kolče se mu neprestano, ker se ga na vseh krajih slovenske domovine spominjajo s klici „Pereat Efijaltu!“ Vseletno politično hrano je prežvekoval v „Slovenčevih“ člankih, na praznik sv. Urha 4. julija pa so bruhnili iz njega vsi „lopovi, lažniki, lenuhi“ itd. In sedaj ga lomijo krči v praznem želodcu, da mu morajo neprestano kuhati kamilice. Vendar pa si je stekel dr. Šusteršič velikansko zaslugo, ker je podal katoliškimi časnikarjem poseben slog. Ta slog je naravnost nedosežen in nihče ne bo pogrešal krepkih, individualnih izrazov. Tako je čitati v dičnem glasilu krščanskega delavstva, v „Naši moči“, idealno v Šusteršičevem slogu in duhu pisan članek z izvirnim katoliškim naslovom „Pavianova zadnjica“.

Ob otvoritvi bohinjske železnice.

Štefe (železniškemu ministru Derschatti v dvornem vlaku): Jaz sem Štefe, časnikiar iz Ljubljane!

Minister Derschatta (skoči takoj pokonci. Spoštljivo): O, kako sem vesel, da me je počastil tako slaven mož v mojem bornem kupeju! Vi torej ste tisti gospod, ki imenuje svoje rojake barbare, cigane, divjake itd.?

Štefe: Ne klepetajte toliko! Sedite! Kje je vaš govor?

Minister Derschatta: Prosim lepo, tukaj! Toda oprostite, potrebujem ga še. Ako želite, vam preskrbim prepis.

Štefe: Dobro! Fotografije nimate nobene s sabo?

Minister Derschatta: Obžalujem iz dna srca, da ...

Štefe: To je jako nerodno!

Minister Derschatta: Prosim vas tisočkrat, ne zamerite mi! Ali veste kaj? V Trstu pojdeva takoj k fotografu in se dava fotografirati skupaj.

Štefe: No, pa naj^{bo}!

L. N.

Edina pot.

I.

Dr. Mauring: Bil sem pri škofu!

Ižanec: Kajne, med potjo ste se pa prevrnili?

Dr. Mauring: Da, da ... Ta vražja kobila!

Ižanec: Meni se ne bi prigodilo kaj takega!

Dr. Mauring: Kaj, vi da bi spetneje vozili, kakor jaz?

Ižanec: Tega ne, toda trezejn bi se bil odpeljal iz Ljubljane!

Dr. Mauring pretepe kmeta z bičevnikom.

II.

Sodnik: Gospod župnik, pretepli ste soseda! Opravičite svoje početje!

Dr. Mauring (užaljen): Doktor sem, občujte vljudno z menoj! Kaj mislite, da ne poznam zakonov o dostojnosti?

Sodnik: O poznate, saj ste to pokazali dejanski. Da pa spoznate tudi kazenski zakonik, vas obsojam z denarno globo.

III.

Dr. Mauring: Zasmehovala sta me kmet in sodnik, naposled sem pa moral odriniti še kup kron. Dovolj mi je! Daj, svetuj, kaj naj ukrenem, da se obvarujem takih blamaž?

Župnik sosedne fare: Postani abstinent!

Dr. Mauring: Ni mogoče! Naturam si expellas furca itd.

Župnik sosedne fare: Janez, potem pa kar v samostan!

A. Z.

Prijatelj abstinentov.

„Kaj, zabavljaj naj bi abstinentom? Vsak abstinent je moj dobrotnik! Čim manj popijo ljudje alkohola, tem cenejši bo jeru! Živeli abstinenti!“

Za ljube denarce.

Far naš ima tako vero, da najprej za dobro bero njemu treba je skrbeti. Saj, kjer bera je obila, tam lepo se da živeti in pa pasti vsa čutila! Če pa siromak umira, farju nič se ne mudi. Saj, kjer revežu odpira grob se, tam denarja ni! K revežu še pride pravi čas far, ko se smrt že javi. Saj far ne boji se tu, da kdo drug bi revežu knjižico hranilno vzel, ker je revež — ni imel! Sršen.

Liberalec in klerikalec.

Nepristranska primera dr. Klobasarja.

Liberalci so starikavi, kilavi, krmežljavi ljudje, podobni bajnim pesjanom. Klerikalci pa so mladi, poskočni gospodje, podobni nedolžnim angelom. Liberalci so najhujši pijanci; žro, žro in žro, dokler jih ne popade delirium tremens. Klerikalci pa so vse žive dni trezni in pijo celo studenčnico le iz najmanjših kupic. Liberalci so lažnjivci, cigani itd., klerikalci pa samo plemenite duše, ki se varujejo greha in pridno pojo Marijine pesmi. Najsi bo liberalec še tako izobražen, ne poje nikdar ne, ampak kvečjemu kruli barbarske narodne pesmi. Liberalec je pohotnež, hinavec, brezverec, klerikalec pa pobožen, čist in nepokvarjen kakor sveti Alojzij v zibelki. Klerikalec sicer rad občuje kolikor mogoče intimno z nežnim spolom, toda le, da bi se vadil v zatajevanju samega sebe. Izbere se izmed tercijalk vselej najpobožnejšo in najgršo. Kadar je liberalec na shodu, divja kakor rjoveč lev. Plemeniti klerikalec pa ostane v najhujšem boju pohleven in krotak. Kadar se mu približa sovražnik s palico, mu sam nastavi svojega rojstva meso in tepen prijazno kima z glavo v znamenje, da odpušča sovražniku takoj vsak udarec. Dr. Tavčar je brezobziren, krvoločan despot, ki pojužina vsak dan najmanj

pet, šest zaklanih župnikov ali kaplanov. Dr. Šusteršič mehak značaj, pa še nikdar ni ubil nobene muhe ne bolhe. Najbolj pa občudujemo blagosrčnost in blagodarnost dr. Šusteršiča, ki skoraj vsak dan kaj podari revežem ali društvom, dočim dr. Tavčar ni dal doslej nikomur niti počenega groša. C.

Izborni pevci

na III. kat. shodu bodo peli tele genljivo lepe pesmi:

1. „Urno cepec izpod rok!“ Zložil mežnar Cimbingelj, uglasbil mežnar Cimbongelj.
2. „Glejte, že solnce zahaja!“ Narodna. Poje zbor, ko defilira pred poslanci S. L. S.
3. „V hribih se dani!“ Koroška narodna.
4. „Slovenski svet, ti si prodan!“ Zložil Gautsch, uglasbil dr. Žlindra.
5. „Memento mori!“ Zložil in uglasbil mežnar Krivogled, edini koroški Slovenec, ki so ga mogli privabiti na shod.
6. „V kozarcih nam jeruš se smeja!“ Himna klerikalne stranke. Zložil in uglasbil dr. Mauring. F. Pl.

Učene prismode.

Letos je praznovalo vseučilišče v Greifswaldu svojo 450 letnico. Ob tej priliki so podelili slikarju Maksu Klingerju častni doktorat medicine. — Zakaj?

Menda zato, ker imajo njegove slike toliko zanimivih patoloških napak. T.

Ivan Veliki.

Ljubljana, 5. avgusta 1906. Pridni dr. Šusteršič dela na vse kriplje, dočim pasejo vsi drugi lenobo. Prihodnje dni pričakujemo veselo vest, da so prejeli dr. Tavčar, dr. Ferjančič in Plantan zasluženo kazen. — 6. avgusta. Pridni dr. Šusteršič je vsako uro, da, vsako minuto marljivejši. Mož prekaša sam sebe. Da le ne bi iztaknil kakšne bolezni. — 7. avgusta. Vesti o neverjetnih uspehih dr. Šusteršiča in S. L. S. se zde človeku enake bajkam iz „Tisoč in ena noč“. Včeraj je v svojem „Slovcu“ popolnoma uničil narodno-napredno stranko. Navdušeno ljudstvo ga je takoj proklamiralo za kralja v Vevčah in celo v Kurji vasi. — 8. avgusta. Dr. Šusteršič, slovenski Bismark, slavi zmago za zmago. — 9. avgusta. Zvezda Bismarckove svetovne slave se utrinja, odkar je zasvetilo solnce dr. Šusteršičeve politike. — 10. avgusta. Dr. Šusteršič Veliki leži v postelji, studira nezaupnico „Političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“, se drži za glavo in pije sladke kamilce.

V. Z.

Natanko po besedah.

Debeli župnik Trebuhar in suhi kaplan Trska sta se prišla zagovarjat k škofu. Ker sta bila pa oba vsa blatna in zamazana, jima je velel škofov tajnik, da se moreta preobleči, preden moreta k avdijenci.

Vkratkem sta stala zopet pred tajnikom.

Trebuhar je bil oblekel Trskovo obleko, Trska pa Trebuharjevo.

Zdaj je bil zopet drug lepši in elegantnejši nego drugi.

Odgovori uredništva.

—yr. Ni aktualno. Koš! — F. S. B. Kaj drugega. Poslano je preveč lokalno. — F. Pl. V redu. Toda v prihodnje se izvolite vselej sami dometiti z upravnistvom. — M. K. Stara anekdota in še v dialektu! — P. L. Vsaka Vaša „humoreska“ se začneja: „Neki župnik“ ali „Neki kaplan“. V političnih časnikih najdete vendar dosti primerne gradiva. — F. D. Zgodba, ki ste je slišali od drugih, vendar ne more biti izvirna! — K. Ko ste pripovedovali svojo povest prijateljem, so hoteli popokati od smeha. Vaši prijatelji so pač skromni! I. G. Zakaj nočemo priobčiti Vaše „krasne“ pesmi zoper Nemškutarje, pesmi, ki se Vam je „posrečila tako izredno“? Zato, ker je prav nesramno preplankana po Heineju, Vi skriti klerikalec! Le primerjajte:

Das Komitee der Esel ward
Von Alt-Langohren regieret!
Sie hatten die Köpfe mit einer Kokard',
Die schwarz-rot-gold, verzieret.

„Der grosse Esel, der mich erzeugt,
Er war von deutschem Stamme;
Mit deutscher Eselsmilch gesäugt
Hat mich die Mutter, die Mamme.

„Und weil ich ein Esel, so rat' ich euch,
Den Esel zum König zu wählen;
Wir stiften das grosse Eselreich,
Wo nur die Esel befehlen.

„Wir alle sind Esel! I—A! I—A!
Wir sind keine Pferdeknechte.
Fort mit den Rossen! Es lebe, hurrah!
Der König vom Eselsgeschlechte!“